

დანიელის წიგნი — ას თექვსმეტი

შურისგების დღეების გამოცხადება: წინასწარმეტყველური გამოკვლევა
იერემიას გაფრთხილებისა და უკანასკნელი თაობის შესახებ

Jeff Pippenger

2024-03-04

წინა სტატიაში განვიხილავდით იერემიას წიგნის ორმოცდამეათე თავს და იმ მონაკვეთს, სადაც საუბარია ბაბილონზე აღსრულებულ სამსჯავროზე, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონის დროს და მთავრდება ღვთის რისხვით. აღმასრულებელი სამსჯავრო არის უფლის შურისგების დღე, რომელიც წარმოდგენილი იყო იერუსალიმის განადგურებით ჩვენს წელთაღრიცხვაში 70 წელს. იერუსალიმის განადგურება, რომელიც რომმა აღასრულა ჩვენს წელთაღრიცხვაში 70 წელს, წინასახედ იყო ნაბუქოდონოსორის მიერ განხორციელებული იერუსალიმის განადგურებით. ისინი ერთად წარმოადგენდნენ ორ მოწმეს ტვიროსის მეძავის აღმასრულებელი სამსჯავროს შესახებ, რომელიც ასევე არის გამოცხადების წიგნის მეჩვიდმეტე თავის მეძავი.

იერემია გვამცნობს, რომ როდესაც უფლის შურისგება აღსრულდება თანამედროვე ბაბილონზე, რომელიც იწყება მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით, მაშინ „იმ დღეებში და იმ დროს, ამბობს უფალი, მოიძებნება ისრაელის ურჯულოება, და აღარ იქნება; და იუდას ცოდვები, და ვერ მოიძებნება: რადგან შევუნდობ მათ, რომელთაც ვინახავ.“ იმ დღეებში ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვა უკვე აღსრულებული იქნება.

„რას აკეთებთ, ძმანო, მომზადების ამ დიდ საქმეში? ისინი, ვინც წუთისოფელს ერწყმიან, წუთისოფლის ყალიბს იღებენ და მხეცის ნიშნისათვის ემზადებიან. ხოლო ისინი, ვინც საკუთარი თავისადმი უნდობლობით არიან განმსჭვალულნი, ვინც ღმერთის წინაშე თავს იმდაბლებენ და ჭეშმარიტების მორჩილებით თავიანთ სულებს განიწმენდენ, ისინი ზეციურ ყალიბს იღებენ და შუბლზე ღმერთის ბეჭდისათვის ემზადებიან. როცა ბრძანება გამოიცემა და ბეჭედი აღიბეჭდება, მათი ხასიათი მარადისობისათვის წმინდა და უმწიკვლო დარჩება.“ მოწმობანი, ტომი 5, 216.

აღმასრულებელი სამსჯავრო იწყება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმით, რომელიც მამაკაცებსა და ქალებს მოუწოდებს, გაიქცნენ ბაბილონიდან; ხოლო იერემია ამბობს: „მოვიდა მათი დღე, მათი მონახულების ჟამი. ხმა მათთა, რომელნიც გარბიან და თავს აღწევენ ბაბილონის ქვეყნიდან, რათა სიონში გამოაცხადონ შურისგება უფლისა, ჩვენი ღვთისა, შურისგება მისი ტაძრისა. მოუხმეთ მშვილდოსნებს ბაბილონის წინააღმდეგ: ყველანი, რომელნიც ჭიმავთ მშვილდს, დაბანაკდით მის ირგვლივ; ნურავინ გაექცევა მას: მიაგეთ მას მისი საქმისამებრ; ყოველივესამებრ, რაც მან ქმნა, უყავით მას.“ მისი სამსჯავრო აღსრულდება „მშვილდოსნებით“. წმინდა წერილებში მშვილდოსნის პირველი ხსენება ისმაილს შეეხება.

და ღმერთმა ისმინა ყრმის ხმა; და ღვთის ანგელოზმა ციდან დაუძახა ჰაგარს და უთხრა მას: რა გჭირს, ჰაგარ? ნუ გეშინია, რადგან ღმერთმა ისმინა ყრმის ხმა იქ, სადაც არის იგი. ადექი, აიყვანე ყრმა და ხელით დაიჭირე იგი, რადგან დიდ ერად ვაქცევ მას. და ღმერთმა აუხილა მას თვალები, და მან დაინახა წყლის ჭა; წავიდა, აავსო ტიკი წყლით და ასვა ყრმას. და ღმერთი იყო ყრმასთან; და იგი გაიზარდა, და დამკვიდრდა უდაბნოში, და გახდა მშვილდოსანი. დაბადება 21:17–20.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოხსენიებული „დიდი მიწისძვრის ჟამი“ მიუთითებს რომის მეძავზე აღმასრულებელი განკითხვის დასაწყისზე, რომელიც იწყება ამერიკის შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს. ამ „ჟამში“ „მესამე ვაება მალე მოვა. და მეშვიდე ანგელოზმა დაბერა.“ მესამე ვაება არის მეშვიდე საყვირი. სწორედ ისლამის მშვილდოსნები არიან გამოყენებულნი იმისათვის, რომ აღასრულონ მისი განკითხვა მათზე, ვინც პაპის ხელისუფლების ნიშანს (კვირა დღის თაყვანისცემას) ამყარებს და დევნის მათ, ვინც ღმერთის ხელისუფლების ნიშანს (შაბათის თაყვანისცემას) იცავს.

ლუკას ოცდამეერთე თავში იესო, როდესაც მოწაფეთა კითხვებს პასუხობს იერუსალიმისა და ტაძრის დაქცევის შესახებ, გვაწვდის ისტორიულ ნარატივს, რომელიც ასევე უკანასკნელი დღეების ისტორიასაც წარმოადგენს. იგი მოიხსენიებს „შურისგების დღეებს“, რაც მისი, როგორც მესიის, მსახურების არსებითი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება იყო; ეს მან თავისი მსახურების დასაწყისში თავადვე განსაზღვრა, როდესაც ნაზარეთის საკრებულოში წინასწარმეტყველ ესაიას წიგნიდან კითხულობდა. ნაზარეთში გაკეთებული ეს განცხადება და ესაიასაგან წაკითხული ადგილი წარმოადგენდა არა მხოლოდ მის მსახურებას, არამედ მისი მოწაფეების უწყებასაც, და უფრო კონკრეტულად — ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის საქმესა და მსახურებას.

უფალი ღმერთის სული ჩემს ზედა არს; რადგან მცხო მე უფალმან, რათა ვახარო თვინიერთა; მომავლინა მე, რათა შევუხვიო გულშემუსვრილთა, ვუქადაგო ტყვეთ თავისუფლება და ბორკილდადებულთ საპყრობილის გახსნა; რათა ვაუწყო უფლის სათნო წელიწადი და შურისგების დღე ჩვენი ღმერთისა; რათა ვანუგეშო ყოველი მგლოვიარე; რათა განვუჩინო სიონის მგლოვიარეებს, მივცე მათ მშვენიერება ნაცრის წილ, სიხარულის ზეთი გლოვის წილ, ქების სამოსელი სულმოკლეობის სულის წილ; რათა ეწოდოთ მათ სიმართლის მუხანი, უფლის დანერგილი, მის განსადიდებლად. და აღაშენებენ ძველ ნაოხრებს, აღადგენენ უწინდელ გაპარტახებებს და განაახლებენ გავერანებულ ქალაქებს, მრავალ თაობათა გაპარტახებებს. და უცხონი დადგებიან და დამწყესავენ თქვენს ფარებს, და უცხოტომელთა ძენი იქნებიან თქვენი მხვნელნი და ვენახთა მზრუნველნი. ხოლო თქვენ გეწოდებათ უფლის მღვდელნი; ჩვენი ღმერთის მსახურნი გიწოდებენ კაცნი; შეჰამთ წარმართთა სიმდიდრეს და მათი დიდებით იდიდებთ თავს. თქვენი სირცხვილის ნაცვლად ორმაგი წილი გექნებათ; და შერცხვენის ნაცვლად გაიზარებენ თავიანთი წილით; ამიტომ თავიანთ ქვეყანაში ორმაგს დაიმკვიდრებენ; საუკუნო სიხარული ექნებათ მათ. რადგან მე, უფალს, მიყვარს სამართალი, მძარცველობა მძულს სრულადდასაწყველ მსხვერპლში; და წარვმართავ მათ საქმეს

ქეშმარიტებით და დავუდებ მათ საუკუნო აღთქმას. და ცნობილი იქნება მათი თესლი წარმართთა შორის და მათი მოდგმა ხალხთა შორის; ყოველი, ვინც მათ იხილავს, აღიარებს მათ, რომ ისინი არიან ის თესლი, რომელიც უფალმან აკურთხა. დიდად ვიხარებ უფალში, გაიხარებს ჩემი სული ჩემს ღმერთში; რადგან შემძლავ მე ხსნის სამოსლით, სიმაღლის მოსასხამი შემომასხა, ვითარცა სიძე შეიმკობს თავს სამკაულით და ვითარცა სასძლო შეიმკობა თავისი სამკაულებით. რადგან როგორც მიწა აღმოაცენებს თავის ყლორტს და როგორც ბაღი აღმოაშენებინებს მასში დათესილს, ეგრეთვე უფალი ღმერთი აღმოაცენებინებს სიმაღლესა და ქებას ყოველი ერის წინაშე. ესაია 61:1-11.

ეზეკიელის მეცხრე თავში აღბეჭდილნი ას ორმოცდაოთხი ათასნი არიან ისინი, რომელნიც ეკლესიასა და სამყაროში არსებულ ცოდვათა გამო გლოვობენ. „უფლის სათნო წელი და ჩვენი ღმერთის შურისგების დღე“ არის ჟამი, როდესაც სიონში მგლოვიარენი ნუგეშდებულნი იქნებიან და „სიმაღლის მუხებად“ იქცევიან, რათა „ადიდონ უფალი“. ისინი ადიდებენ უფალს, რადგან „იმ დღეებში და იმ ჟამს, ამბობს უფალი, ისრაელის ურჯულოებას დაუწყებენ ძებნას, და აღარ იქნება.“ მგლოვიარენი არიან ისინი, რომელნიც აღბეჭდილნი არიან, და ისინი არიან, ვინც „აღაშენებენ ძველ ნაოხარს“, ვინც „აღადგენენ უწინდელ გაპარტახებებს“ და ვინც „განაახლებენ აოხრებულ ქალაქებს, მრავალ თაობათა გაპარტახებებს.“ მათ „უფლის მღვდლებად“ უწოდებენ, და ადამიანები მათ „ჩვენი ღმერთის მსახურებს“ უწოდებენ.

ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმაღლეს „ყველა ერის წინაშე აღმოცენდება“, როცა ისინი დიდ მიწისძვრის ჟამს ნიშანდებად აღიმართებიან. მათი სიმაღლეს თანდათანობით წარმოიშობა, რადგან „როგორც დედამიწა აღმოაცენებს თავის ყლორტს და როგორც ბაღი აღმოაცენებს მასში დათესილს, ასე გამოაცენებს უფალი ღმერთი სიმაღლესა და ქებას.“ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა დაიწყო უკანასკნელი წვიმის მოსვლასთან ერთად 2001 წლის 1 სექტემბერს. სწორედ მაშინ იქნა დედამიწის ყლორტები აღმოცენებული. ესაია მიუთითებს, როდის ამოცენდება ეს ყლორტები.

ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შენ მასთან იდავებ; იგი აჩერებს თავის მძვინვარე ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამიტომ იაკობის ურჯულოება ამით განიწმინდება; და ეს არის მთელი ნაყოფი — მისი ცოდვის მოცილება: როცა იგი სამსხვერპლოს ყველა ქვას დაფქულ კირქვებზე დაამსხვრევს, აშერები და კერპები აღარ აღიმართება. ესაია 27:8, 9.

აღმოსავლეთის ქარის დღეს, რომელიც არის მისი „მკაცრი ქარი“, რომელსაც იგი „აკავებს“, კვირტთა „ამოსროლა“ დაიწყება მაშინ, როცა წვიმა „გაზომილია“. „აკავებს“ ნიშნავს შეზღუდულს. როდესაც გამოცხადების მეშვიდე თავის ოთხი ანგელოზი ოთხ ქარს აკავებს, იწყება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. იმ დროს გვიანი წვიმა იწყებს ზომიერად „დანამკას“, რადგან ამ მუხლში სიტყვა „ზომა“ ზომიერებას ნიშნავს. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდის დასაწყისში გვიანი წვიმა გაზომილია, ხოლო პერიოდის ბოლოს — უზომოა.

„ღვთის სულის ის დიდი გარდამოსვლა, რომელიც მთელი დედამიწას თავისი დიდებით გაანათებს, არ მოვა მანამ, ვიდრე არ გვეყოლება განათლებული ხალხი,

რომელმაც გამოცდილებით იცის, რას ნიშნავს ღმერთთან თანამუშაობა. როცა ქრისტეს მსახურებისადმი სრული, მთელი გულით მიძღვნა გვექნება, ღმერთი ამ ფაქტს აღიარებს თავისი სულის უზომო გარდამოსვლით; მაგრამ ეს არ მოხდება იქამდე, ვიდრე ეკლესიის უდიდესი ნაწილი ღმერთთან თანამუშაოში არ იქნებიან. ღმერთს არ შეუძლია თავისი სული გარდმოავლინოს, როცა ესოდენ აშკარაა ეგოიზმი და საკუთარი თავის ნება-სურვილთა დაკმაყოფილება; როცა ისეთი სული სუფევს, რომელიც, სიტყვებად რომ ჩამოყალიბდეს, კაენის იმ პასუხს გამოხატავდა, — „ნუთუ მე ჩემი ძმის მცველი ვარ?“ თუ ამ დროის ჭეშმარიტება, თუ ნიშნები, რომლებიც ყოველ მხარეს თანდათან მრავლდება და მოწმობს, რომ ყოველივეს აღსასრული ახლოსაა, საკმარისი არ არის ჭეშმარიტების მცოდნედ აღმსარებელთა მძინარე ძალების გამოსაღვიძებლად, მაშინ ამ სულებს იმ სინათლის შესაბამისი სიბნელე დაეწევა, რომელიც მათზე ანათებდა. მათი გულგრილობისთვის გამართლების ოდნავი მოჩვენებაც კი არ იარსებებს, რომლის წარდგენასაც ისინი ღმერთის წინაშე შეძლებდნენ საბოლოო ანგარიშის დიდი დღისას. ვერავითარ მიზეზს ვერ წარმოადგენენ იმის ასახსნელად, თუ რატომ არ ცხოვრობდნენ, არ დადიოდნენ და არ შრომობდნენ ღვთის სიტყვის წმიდა ჭეშმარიტების ნათელში და ამგვარად, თავიანთი ქცევით, თანაგრძნობითა და მოშურნეობით, ცოდვით დაბნელებულ ქვეყნიერებას არ უცხადებდნენ, რომ სახარების ძალა და სინამდვილე შეურყეველი იყო.“ Review and Herald, July 21, 1896.

უკანასკნელი წვიმისა და ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის გამოცდის პერიოდი იწყება სულიწმიდის გარდმოღვრის გაზომვით, რადგან ხორბალმაც და ღვარძლმაც მკის ჟამს მიაღწიეს. წვიმა ორივე კლასს სიმწიფემდე მიჰყავს; შემდეგ კი, გამოცდის პერიოდის დასასრულს, ხორბალი და ღვარძლი განიყოფიან, და ხორბალი მაშინ „გამოცდილებით შეიცნობს, რას ნიშნავს ღმერთთან თანაშრომელნი იყვნენ“. მაშინ მათ ექნებათ „სრული, მთელი გულით მიძღვნა ქრისტეს მსახურებისადმი; ღმერთი აღიარებს ამ ფაქტს თავისი სულის განუზომელი გარდმოღვრის მიერ.“

„მკაცრი აღმოსავლეთის ქარის დღე“ დადგა 2001 წლის 11 სექტემბერს, და დაიწყო აბაკუმის დავა ბოლო წვიმის ცრუ „მშვიდობისა და უსაფრთხოების“ უწყების შესახებ, იმ უწყების საპირისპიროდ, რომელიც მიუთითებს ღვთის შურისგების დღეს. ამ მომენტიდან ნერგებმა — როგორც ხორბალმა, ისე სარეველამ — იწყეს კვირტის გამოღება და იმ ნაყოფის გამოტანა, რომელსაც ისინი გამოავლენდნენ მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის სამსჯავროზე.

„კვლავ, ეს იგავები გვასწავლიან, რომ სამსჯავროს შემდეგ აღარ იქნება გამოსაცდელი დრო. როდესაც სახარების საქმე დასრულდება, მაშინვე მოჰყვება კეთილთა და ბოროტთა შორის განცალკევება, და თითოეული ჯგუფის ხვედრი სამუდამოდ განისაზღვრება.“ Christ's Object Lessons, 123.

ერთი ჯგუფი თაყვანს სცემს მზეს ეზეკიელის მერვე თავში, ხოლო მეორე იღებს ღვთის ბეჭედს ეზეკიელის მეცხრე თავში. ლუკას ოცდამეერთე თავში ქრისტე განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხ ათასს და წარმოაჩენს ნიშანს, რომელიც დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ თაობას აღნიშნავს. მან მიუთითა იმ ნიშანზე, რომელიც ქრისტიანებმა უნდა ამოიცნონ, რათა გაიქცნენ იერუსალიმის დაღუპვისაგან.

და როდესაც იხილავთ იერუსალიმს ლაშქრებით გარემოცულს, მაშინ იცოდეთ, რომ მოახლოებულია მისი გაპარტახება. მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეაფარონ თავი; ხოლო მის შუაგულში მყოფნი გამოვიდნენ; და სოფლებში მყოფნი ნუ შევლენ მასში. რადგან ეს არის შურისგების დღეები, რათა აღსრულდეს ყოველივე, რაც დაწერილია. ლუკა 21:20–22.

იესომ „ხაზი ხაზზე“ აღნიშნა ამ ნიშნის კიდევ უფრო მეტი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი, რადგან მისი სიტყვები ჩაწერილია არა მხოლოდ ლუკას მიერ, არამედ მათესა და მარკოზის მიერაც.

და ეს სასუფევლის სახარება იქადაგება მთელ ქვეყნიერებაზე ყველა ხალხისთვის დასამოწმებლად; და მაშინ მოვა დასასრული. ამიტომ, როცა იხილავთ გაპარტახების სისაძაგლეს, რომლის შესახებაც თქვა წინასწარმეტყველმა დანიელმა, მდგარს წმიდა ადგილზე, (ვინც კითხულობს, გაიგოს:) მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეაფარონ თავი. მათე 24:14–16.

და სახარება პირველად უნდა იქადაგოს ყველა ხალხში. ხოლო როცა წაგიყვანენ და გადაგცემენ, წინასწარ ნუ იზრუნებთ, რა უნდა ილაპარაკოთ, და ნურც წინასწარ განიზრახავთ; არამედ რაც მოგეცემათ იმ ჟამს, ის ილაპარაკეთ, რადგან თქვენ კი არა ლაპარაკობთ, არამედ სული წმინდა. მაშინ მმა გასცემს მმას სიკვდილად და მამა — შვილს; და შვილები აღდგებიან მშობლების წინააღმდეგ და სიკვდილით დაასჯევენებენ მათ. და ყველა შეგიძულემათ ჩემი სახელის გამო; ხოლო ვინც ბოლომდე დაითმენს, იგი ცხონდება. ხოლო როდესაც იხილავთ გაპარტახების სისაძაგლეს, რომელზედაც წინასწარმეტყველ დანიელმა თქვა, მდგომარეს იქ, სადაც არ ჯერ-არს, (წამკითხველმა გაიგოს,) მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეაფარონ თავი. მარკოზი 13:10–14.

შვიდი უკანასკნელი წყლულის მოსვლამდე, რაც „შურისგების დღეთა“ საბოლოო და სრულ აღსრულებას წარმოადგენს ორ კლასზე, სამეფოს სახარება უნდა იქნეს ქადაგებული და გამოცხადებული ყველა ერს შორის. სახარების უწყება ერებს მიეცემა შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი აღმართული იქნებიან როგორც დროშა. „შურისგების დღეები“ აღნიშნავს ბაბილონის მეძავის აღმასრულებელი სამსჯავროს პერიოდს, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონით და სრულდება მაშინ, როდესაც მიქაელი აღდგება, კაცობრიობის გამოცდის დრო დაიხურება და ღვთის რისხვა გადმოიღვრება შვიდ უკანასკნელ წყლულად.

დროის ეს მონაკვეთი არის ის „საათი“, რომელსაც მარკოზი აღნიშნავს, და „დიდი მიწისძვრის“ „საათი“, და ის „საათი“, როდესაც ათი მეფე თანხმდება, რომ თავიანთი მეშვიდე სამეფო პაპობას მისცენ. როდესაც უკანასკნელი სული მიიღებს სახარებას, რომელიც ყველა ერს ეუწყება, მაღლის ჟამი დაიხურება, და ღვთის რისხვა შეუბრალებლად გადმოიღვრება. ეს პერიოდი იწყება იმით, რომ სახარება ყველა ერს ეუწყება, როდესაც დროშა აღიმართება, და მთავრდება მაშინ, როცა უკანასკნელი ადამიანი უპასუხებს სახარების უწყებას, რომელიც დროშის მიერ არის გამოცხადებული, ქადაგებული და გამოქვეყნებული. დროის ეს მონაკვეთი არის

„შურისგების დღეები“.

ლუკას ოცდამეერთე თავში იესო სწორედ ამ ისტორიას მიუთითებს, რადგან იგი განსაზღვრავს უკანასკნელ თაობას, რომელიც მის მეორედ მოსვლამდე არ მოისპობა. იგი უთითებს ნიშანზე, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც წინასწარმეტყველ დანიელის მიერ ნათქვამი გაპარტახების სიბილწე. ეს ნიშანია მაშინ, როდესაც გაპარტახების სიბილწე დგას „წმიდა ადგილას“ და როდესაც იგი „დგას იქ, სადაც არ უნდა იდგეს“, რაც აგრეთვე ის დროა, როდესაც იერუსალიმი „გარშემორტყმულია ლაშქრებით“.

როდესაც იერუსალიმი კესტიუსის მიერ 66 წელს ლაშქრებით იქნა გარემოცული, იერუსალიმში მყოფი ქრისტიანები ქალაქიდან გაიქცნენ, და და უაითი მიუთითებს, რომ იმ განადგურების განმავლობაში, რომელიც საბოლოოდ 70 წელს დასრულდა, არც ერთი ქრისტიანი არ დაღუპულა. კესტიუსმა ალყა წამოიწყო, შემდეგ კი, როგორც ჩანს, გაურკვეველი მიზეზებით უკან დაიხია, და ქალაქში მყოფი ქრისტიანები ნიშნთან დაკავშირებული გაფრთხილების შესაბამისად გაიქცნენ. 70 წელს ტიტუსმა განადგურება დაასრულა იმით, რომ კვლავ დააწესა ალყა. კესტიუსის ალყა იყო იმის დასაწყისი, რასაც პირველ იუდეველურ-რომაულ ომს უწოდებენ, ხოლო ტიტუსის მიერ განხორციელებული ალყა და განადგურება იყო პირველი იუდეველურ-რომაული ომის დასასრული.

მთელმა ამ ისტორიამ სამი წელიწადი და ნახევარი გასტანა, ალყით დაიწყო და ალყითვე დასრულდა, ხოლო დასაწყისი შეიცავდა ნიშანს ღვთის ერისათვის. ეს ისტორია ქრისტემ განსაზღვრა, როგორც ღვთის შურისგების დღეები, რაც იყო ერთ-ერთი განსაზღვრული ელემენტი, რომელიც მას თავის მსახურებაში უნდა გამოეყენებინა. ეს დღეები წარმოადგენს რომის მეძავზე აღსასრულებელ სამსჯავროს, რომელიც იწყება მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით და სრულდება მაშინ, როდესაც ადამიანთა გამოცდის დრო დაიხურება. ბაბილონის მეძავზე აღსასრულებელი სამსჯავროს დასაწყისში ას ორმოცდაოთხი ათასი აღიმართება როგორც დროშა, რაც ნიშანია. როდესაც ღვთის სხვა ფარა ამ ნიშანს იხილავს, მათ უნდა გამოიქცნენ ბაბილონიდან, რომლის დაღუპვაც იერუსალიმის დაღუპვით იყო წინასახული.

ჩვენ გავაგრძელებთ ლუკას ოცდამეერთე თავის განხილვას მომდევნო სტატიაში.